

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος ΙΒ'. 932

Ιδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιδευντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Πέμπτη 29 Νοεμβρίου 1934

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΞ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Χθες, 15/28 Νοεμβρίου 1934, συνεπληρώθη δωδεκαετία, από του εθνικού Πρωθυπουργού της Ελλάδος, ο ιδρυτής του Λαϊκού Κόμματος Δημήτριος Γούναρης και Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, ο άρχηγος ιδίου πολιτικού Κόμματος, Νικόλαος Στράτος, πολλάκις χρηματίσας Υπουργός, και οι υπουργοί Γεώργιος Μπαλτατζής, και Νικόλαος Θεοτόκης και ο αρχιστράτηγος Γεώργιος Χατζηανδρέας, έτουφεκίσθησαν εν τινι χαράδρα του Γουδή παρά του αρχιφυλάκου του Μ. κρασιατικού Μετώπου Ν. Πλαστήρα και των συνεισόντων του, προς συγκάλυψιν της προδοσίας των και της φουρλής των εκ του Μετώπου, το όποιο παρέδωσαν εις τον Έχθρον. Είς το μέρος τουτού του Γουδή χθές, ο Αντιβανιζελικός Κόσμος έθεσε τον εσμέλιον λίθον ναού εις αιώνα μνήμην των Έξ τουτων μεγάλων Έθνομαρτύρων.

Αιώνια των ή Μνήμη!

Χ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΕΝΟΧΟΣ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΙΣΑ

Η όλιγοχρόνιος Τουρκαλβανική Κυβέρνησις των Τιράνων επιδιώκουσα την κατάρτησιν της από του κοτακισμού του δεοκαλβινισμού και της Πύρρας, ύφισταμένης εν τη Βορείω Ηπειρώ ελληνικής γλώσσης, παρά τω ατότοι ελληνικωτάτω ελληνικω πληθυσμώ, ενεπλάκη έξ ύπαιτιότητος της και καθάρως κακοβουλίας της, εν τω άγωνί της τούτω κατά της ελληνικής γλώσσης, ή όποια πρό και επί του Αλβ-πασιά και πολύ μετά ταύτα υπήρξεν ή επίσημος γλώσσα των Αλβανών. Έθελον δέ αντιληφείσθαι την δικαίωσιν του ελληνικού πληθυσμού, παρά της Κοινωνίας των Έθνών, παρ' ή προσέφευγον οι Βορειοηπειρώται και την υποχρέωσιν αυτής να σεβασθώ τα δίκαια της ελληνικής μειονότητας, δίκαια άναγνωρισμένα διεθνώς και κεκυρωμένα, προέβη εις την δημοσίευσιν του Ανακοινωθέντος του Αλβανικού Γραφείου Τύπου, γέμιστος ψευδολογιών, νομίζονσα ότι, άσυστόλως και έξεφάλλως ψευδομένη, δύναται να πείσθῃ. Αλλά το έν φιλική ταις πρό ήμερών συγκροτηθέν Ευλαλητήριον διαμαρτυρίας των έν Τσιαμουριά διαβιούντων Αλβανομουσουλμάνων διεψέυσε καταγνώσας τας καταφύσεις Αλβανικής ψευδολογίας προς την Κοινωνίαν των Έθνών και την Εφημερίδα της Γενεύης.

Η Τουρκαλβανική Πολιτική, άποτοκος της παλαιοτουρκικής, δια των από του περυσινού Σεπτεμβρίου (1933) άρξαμένων νέων διωγμών της κατά του έν τη Βορείω Ηπειρώ Έλληνισμού, δια της έπιβουλής της Αλβανικής γλώσσης εις σχολεία, άπό του έπιβλήσεως δέ και την κατάρτη

σιν της ελληνικής γλώσσης και από τας ελληνικές έκκλησίας, ως έπραξε πρό δεκαετίας και πλέον έν τω Νομώ Κορυτσάς, όπου υπήρχον διακόσια περίπου ελληνικά Σχολεία και Ισάρι μοι ελληνικά έκκλησία και μοναστήρια, ήλιπζεν ότι ή ελληνική Κυβέρνησις, και δὴ ήμεις οι όμοροι της έλεύθεροι Ηπειρώται, οι ό τοίτοι έχομεν εις τον τόπον μας 40 χιλιάδας περίπου Αλβανομουσουλμάνους, τους λεγομένους Αλβινοτσιάμηδες, τά έξαιρετόμαθα εις αντίποινα κατά τουτων, πράττοντες, ό,τι τόπληρες ψευδολογιών ανακοινώθεν του Αλβανικού Τύπου, άναφέρει, και να δημιουργήσῃ ούτω ζήτημα άμοιβαίοτητος παρανομικών και άνταλλαγής πληθυσμών μεταξύ Ελλάδος και Αλβανίας. Αλλά ήμεις, οι Έλληνες, δέν είμεθα βάρβαροι ως οι διεπόντες την Αλβανίαν Τουρκαλβανοί, δια να προβαίνωμεν εις τοιαύτα αντίποινα. Απεναντίας, διοικοϋμεν τους έν τη Τσιαμουριά μας Αλβανομουσουλμάνους, μεθ' όλης της άπαιτουμένης δικαιοσύνης, χωρίς να στερήσωμεν αυτούς ουδένος συνταγματικού δικαιώματος. Στέργομεν εις την Επικράτειάν μας τους Αλβανομουσουλμάνους ως συμπατριώτας και αδελφούς μας, τους ιδρύομεν σχολεία, προς έκπαίδευσιν των, μη άναμιγνύομενοι ποσώς εις τας θρησκείας των και εις τας θρησκευτικές των Κοινοτήτας, άφίνοντες εις αυτούς πλήρη αυτοδιοίκησιν. Αλλά όπως σεβόμεθα τας έν Τσιαμουριά έστίας και τας Τζιαμιά των Αλβανομουσουλμάνων, έννοοϋμεν να σεβώμεν και νυν και έν τω μέλλοντι και εις αιώνας των αιώνων τας έστίας, τας

Η ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΚΑΛΟΥΔΗ ΕΝ ΤΗ ΛΕΣΧΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΣΟΓΥΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ούχι λοιπόν ή μισογυνία, αλλά το πνεύμα της εποχής, ως λέγομεν, και μάλιστα το ίδιον πνευματικόν δαιμόνιον ώδήσεν αυτόν να ποιήσῃ την Φαίδραν, την Έκάβην, μάλιστα δέ την Θανυσσιωτάτην, αυτού δημιουργίαν την Μήδειαν.

Δέν θα σάς κουράσω πολύ ευδιατερίβων περί την Φαίδραν.

Είται ή αυτή ιστορία και ή της γυναικός του Λεωφρή με τον Έωσήφ, ή της παρ' Ομήρῳ «όδας Αντείας» με τον Βελλεροφόντην, ή της Αστυδαμείας με τον Πηλέα. Γυνή, ή τις βλέπει περιφρονούμενον τον έρωτα αυτής, εκμαίνεται, συκοφαντεί τον άπορριψαντα τας αίσχρας αυτής προτάσεις και ζητεί παντί τρόπον να έξαντλήσῃ τον άθλιον εκείνον. Αλλά ή Φαίδρα καθίσταται συμπαθητική, έγείρει τον οίκτον και τον έλεον ήμών, διότι ή άτυχής είναι θυμία της Αφροδίτης, θελούσης να τιμωρήσῃ τον παρθενικόν προγονόν αυτής Έπιδόλμνον, τον λάτριν της Αρτέμιδος, και παλαίει έπι μακρόν άπείλιν και άνισον άγώνα προς το πάθος το σπαράττον την καρδίαν αυτής και άγανόν τέλος αυτήν εις την αυτοκτονίαν.

Η δ' Έκάβη, όσονδήποτε άγριωτάτην και βαρβαρωτάτην έκδίκησιν και άν λαμβάνη παρ' του Βασιλέως των Θρακών Πολυμήστορος, όστις έδολοφώνησε τον παρ' αυτήν παρακαταθέντα υιόν Πολύδωρον, φονεύουσα μεν τά τέκνα, αυτόν δέ τυφλώνουσα, έχει ισχυράν δικαιολογίαν. Βασίλισσα πείνην ισχυρού Κράτους, μήτηρ 19 ήρωϊκών τέκνων έπειθε τον σύζυγον αυτής, τον γέροντα Πρίαμον, σφαγόντα έπι του βωμού του Διός, τους υιούς πεσόντας, την πόλιν κατασκαφείσαν, έαυτήν δέ δούλην, άρείως στερηθείσαν και της προσφιούς θυγατρός Πολυξένης θυσιασθείσης, ως είπομεν, έπι του τύμβου του Αχιλλέως, ότι και τον μόνον ύπολειφθέντα υιόν, παρ' ου ήλιπζε την διατήρησιν του γένους και έσως, έσας και την άνάγκην της Έλίου είδέν υπό του ξένου, προς όν υπέβησιν ψεν αυτόν, χάριν των χρημάτων σφαγνία και ριφθέντα εις την θάλασσαν «έκταναντον, άταφον». Εί ήτο φυσικότατον, μετά πάντα ταύτα, να έκμανθ καλνκάσταληφθῇ υπό άγριωτάτης λύσης και να έπιβάλλῃ εις τον άπιστον

σχολεία και τας έκκλησίας των έν τη Βορείω Ηπειρώ Έλλήνων, καθέσθον μάλιστα οι μεν Έλληνες της Βορείας Ηπείρου, είναι, ηγενηεις, όστον έκτών έστέων μας και σάρξ εκ της σαρκός μας και δέν έννοοϋμεν ούδέ εις Βορειοηπειρώτης να έξωσθῃ εις έκ τῆς γενετήρας του. Οι Αλβανομουσουλμάνοι της Τσιαμουριάς εις την Τσιαμουριάν και οι Βορειοηπειρώται εις την Βορείαν Ηπειρον, άν έπιρροϋν οι Τουρκαλβανοί να μένῃ ή Βορείω Ηπειρος υπό την Αλβανικήν Επικράτειαν.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Πολυμήστορα την φρικτωτάτην έκείνην τιμωρίαν.

Ερχόμεθα τέλος εις την πολυθρόνη τον Μήδειαν, το άριστούργημα τουτού της Ευριπιδείου μούσης.

Η Μήδεια, Κ. και κ., είναι είδος θηλυκού Αχιλλέως. Εκείνος, ότε τους πολλαπλούς αυτου μύθους και πόνοους και άγónας άντήμειψαν ό Άγαμέμνων και οι Αχαιοί, δια μαύρης άχαριστίας και άτιμασμού, άποστέεται πνέων έκδίκησιν και έγκαταλείπει αυτόν εις τον έλεθρον. Αυτή, άφ' ου πάντα έπραξεν υπέρ του Ιάσονος, χάριν αυτου, μέ δλην την σφοδράν έμπάθειαν της όρμητικῆς, αυτής, ψυχῆς, έδυσίας και πατρίδα και γονίς, έσφαξε δέ και τον αδελφόν, ότε ό άνήρ ούτος, όστις ήτο δι' αυτήν το πάν, άποπέμσει αυτήν και μέλλει να νυμφευθῇ άλλην, ούδέν πλέον σκέπτεται ή εκ ίκησιν. Μίαν δέ μόνην έκδίκησιν κατά του Ιάσονος βλέπει, την σφαγήν των τέκνων.

Η άπόλεια των τέκνων και ή στέργσις της έλπίδος γεννήσεως άλλων έθωρείτο πολύ φρικτωτέρα τιμωρία, υπό των άρχαίων ή νυν ύφ ήμών. Ένα τοϋτο καταδειχθῇ, έχη δέ και ή Μήδεια καταφύγιον μετά τας άνοσιους γήματα, έπινοείται ή σκηνή του Αιγέως. Αλλά ή παιδοκτονία ήτο και δι' αυτήν τρομερόν μαρτύριον. Ο άγών μεταξύ των άντιθέτων συναισθημάτων, της μητρικής στοργῆς και του πάθους της έκδίκησεως, μετά τοι. ύτης άληθείας περιγράφεται, ώστε, και περ φρενιότητες προς το άνοσιον γήματος αίσθανόμηνος και τινα οίκτον προς την μητέρα. Αλλά πώς ή Μήδεια, νυν ή υπό πάντων έγκατελειμένη, δύναται να περάσῃ την φρικαλέαν αυτήν έκδίκησιν, να φονεύσῃ και την νέαν μνηστήν του Ιάσονος και τον πατέρα αυτής; Ο Αχιλλεύς μισεί ως τον Αιόνην τον άλλα μεν φρονούonta, άλλα δέ λέγοντα. Αλλά ή Μήδεια είναι γυνή, και ώ, γυνή καταφεύγει εις τας γυναικεια όπλα, την πανουργίαν. Την όσο κρείσσαν ταύτην της Μήδειας, παρ' την σφοδρότητα της άγρίας αυτής φύσεως να χαρκτηρίσῃ, έν τη πονηρό προσποιήσει την διαφαινομένην όρμην των συναισθημάτων, να υποδύσῃ, τον θριαμβικόν κατόπιν χάρισμον δια τας έξπατηθέντας Κρέοντα και Ιάσονα εκ της φαινομένης αυτής ύπεταγῆς να περιγράψῃ, είναι όντως μέγα κατόρθωμα του ποιητού. Ούδεις άλλος ποιητής δύναται να καυχθῇ, ότι είσέδυσε τόσον βαθύς εις την ύψαισιν της έμπόθευς γυναικείας ψυχῆς, όσόν ό Ευριπίδης.

(Συνέχεια και τέλος εις το έπόμενον)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Κατόπιν του τελευταίου Νόμου 8162 δια του όποιου το Υπουργείον της Προνοίας, προς προώθησιν της γεωργικής παραγωγῆς και της ύφαντουργίας και ταπητουργίας έν Ηπειρώ, άνέλαβε να χορηγή εις τας Κοινοτήτας ή τους Συνδέ-

